

SYNTEZA PARAFIALNA

ETAP PIERWSZY SYNODU O SYNODALNOŚCI.

KU KOŚCIOŁOWI SYNODALNEMU: KOMUNIA, UCZESTNICTWO, MISJA.

PARAFIA pw. ŚWIĘTEGO MICHAŁA ARCHANIOLA

ul. Stolarska 7, 60-788 Poznań

Koordynator: Anna Jędrzejczak, [REDAKTOWANE]

Moderatorzy: Elżbieta Stachowiak, Rosanna Żeliszawska, Ewa Musiał

Część I. KOŚCIÓŁ MARZEŃ

Kościół, którego członkowie nie są dla siebie anonimowi, a do człowieka podchodzi się z miłością i dostrzega się osoby na marginesie. W którym buduje się relacje, tworzy przestrzeń spotkania i jest czas na wspólną rozmowę także z tymi którzy mają odmienne poglądy. W którym z Kapłanami można swobodnie rozmawiać i zadawać pytania na różne istotne tematy, nie tylko te związane z nauczaniem. Gdzie wzajemnie się słuchamy, poznajemy i rozmawiamy.

Kościół, który rozbudza w ludziach pragnienie szukania Boga. W którym dzielimy się, otwarcie i z radością, swoim świadectwem życia z Bogiem i Jego działaniem w codzienności, zarówno świeccy jak i Kapłani. W którym życie wierzących świadczy o ich wierze.

Kościół, w którym budujemy jedność, uczymy się słuchać siebie nawzajem, a różne wspólnoty współpracują ze sobą i nikt nikogo nie osądza.

Kościół, w którym człowiek się formuje, gdzie są organizowane warsztaty, rekolekcje, czytanie Pisma Świętego. Który naucza metodologii jak rozmawiać o Bogu. Potrafi znaleźć odpowiednie narzędzia formacji dla konkretnych grup wiernych. Przygotowuje do wypowiedzania się w kwestiach wiary i dzielenia się wiedzą teologiczną. W którym umacnia się tożsamość katolicką, aby członkowie Kościoła potrafili rozmawiać z miłością z przedstawicielami innych wyznań nie gubiąc swojej tożsamości w rozmowie.

Kościół, w którym jest jasna i aktualna komunikacja, a potrzeby i plany, są przedstawiane, tak by każdy członek np. parafii z należącą sytuacją i mógł się włączyć w proponowane dzieła duchowe i ekonomiczne. Gdzie jest czas i miejsce, by dzielić się i rozmawiać o pomysłach do realizacji ze sobą nawzajem i z Kapłanami.

Kościół, za który każdy czuje się odpowiedzialny i dlatego działa. Widać angażującą się młodzież i młodzi w idą dla siebie miejsce. W którym rozwija się synodalną wrażliwość.

Kościół, w którym Eucharystia jest zawsze odprawiana starannie, bez pośpiechu, z dbałością o przestrzeń ciszy i zgodnie z przepisami.

Kościół wierny doktrynie, nauczaniu, które głosi przez wieki. W którym podejmuje się dzieła, kierunki i decyzje, zawsze zgodne z tym nauczaniem. Członkowie mają świadomość wspólnej misji. Świeccy działają zawsze w jedności z Kapłanami. W którym jest otwartość na zmianę siebie.

Część II. ODPOWIEDZI

(tzn. obawy i nadzieje, opinie i postulaty)

w temacie: **IDĄC RAZEM**

1. W rozmowach wskazano na istotną rolę modlitwy i ważną rolę ciszy w kościele. Odniesiono się do Mszy Świętej Trydenckiej zwracając uwagę na poczucie pokoju i stałości wiary jakiego doświadczają uczestnicy. Pojawiła się opinia, że marginalizacja tej formy Eucharystii rodzi poczucie odrzucenia u uczestników.
2. Wskazano też na anonimowość i opór do zaangażowania oraz podjęcia odpowiedzialności. Zauważono, że w Kościele jesteśmy razem, ale osobno. Zbyt mało znamy się z osobami, z którymi się modlimy. Pojawiła się również opinia o uczestnictwie w Mszy Św. z przyzwyczajenia, gdzie droga do kościoła jest tradycją, a Pana Boga zostawia się w kościele.
3. Pojawiła się kwestia istotnej roli rodziny w budowaniu wiary. Stwierdzono, że młodzi ludzie nie widzą sensu uczestnictwa w Kościele.
4. Wskazano na umocnienie jakie płynie ze słyszanych świadectwo oraz doświadczenie radości i wolności od lęku dzięki Duchowi Świętemu. Dodano opinię, że jesteśmy smutni, a powinniśmy być radośni wychodząc z kościoła po Mszy Św.
5. Zauważono nieumiejętność wyjścia do ludzi przez osoby wierzące i częste nieumiejętne lub nachalne nawracanie innych.
6. Wskazano na potrzebę częstszych bezpośrednich spotkań z Kapłanami.
7. Zasygnalizowano potrzebę jasnej, dostępnej dla wszystkich informacji o wspólnotach w parafii.

w temacie: **SŁUCHANIE**

1. Stwierdzono, że potrzeba pokory, by pozwolić się ludziom wypowiedzieć i wysłuchać kogoś do końca. Potrzeba otwarcia na Ducha Św., i słuchanie nawet osób niewierzących, bo przez każdego Bóg może przemówić. Można mieć różne zdania, ale rozstrzygać się w zgodzie.

2. Zauważono potrzebę milczenia, wyciszenia i nauki słuchania. Stwierdzono, że ignoruje się kogoś, gdy ma się poczucie wyższości, że ignorujemy głos niewygodny dla nas. W słuchaniu osób wrogo nastawionych do Kościoła potrzeba cierpliwości. Pomocne są uśmiech, dobre uczynki i wyjście do ludzi. Jest trudność z dotarciem do przeciwników Kościoła, ale powinniśmy pamiętać, by akceptować osobę, nawet jeśli nie akceptujemy jej czynów. Pojawiła się propozycja, by przypominać nauczanie Jana Pawła II, który też mówił o słuchaniu i jedności oraz np. głosić kazania na temat umiejętności słuchania.
3. W rozmowach podjęto temat formacji. Wskazano na wartość mądrych i przemyślanych kazań. Zauważono, że Kapłan dociera do ludzi, kiedy mówi językiem prostym i zrozumiałym. Wskazano na możliwości tj. cykl formacyjny powiązany z niedzielą Eucharystią, zapraszanie kaznodziejów z poza parafii, zapraszanie świeckich do prowadzenia rekolekcji.
4. Stwierdzono, że mądry oddany Kapłan przyciąga ludzi i ważna jest jego obecność we wspólnocie. Możemy nie zgadzać się z Księdzem, ale jednocześnie Ksiądz jest autorytetem i swoją obecnością uwiarygadnia spotkanie. Wyrażono pragnienie rozmowy i słuchania zdania Kapłana na tematy nie tylko związane z nauczaniem Kościoła, w którym jest autorytetem, ale również zapraszanie Księdza na spotkania synodalne, do uczestnictwa w rozmowie. Pragnienie poznawanie się jako ludzie: świeccy i Kapłani.
5. Zaznaczono, że każde działanie w Kościele powinno być podejmowane w jedności z Kapłanami. Pojawił się głos, że ludzie nie wiedzą z kim rozmawiać o swoich pomysłach. W dodatkowej rozmowie na temat zapisów z tego spotkania podczas tworzenia syntezy zasygnalizowano, że oddając kwestie pod rozeznanie Kapłanowi, jest potrzeba otrzymania informacji zwrotnej.
6. Zauważono, że świadectwa wzmocniają wiarę ludzi i istotne są zarówno świadectwa osób posługujących jak i świadectwa życia z Panem Jezusem w codzienności. Zwrócono uwagę na osobiste nawrócenie jako proces permanentny. Zaczynanie od siebie i stawianie sobie pytania czy swoim życiem wskazuje na Chrystusa?
7. Ponownie pojawiła się istotna rola rodziny w rozwoju religijności. Zauważono Msze Św. dedykowane dla rodzin z dziećmi i dla młodzieży.
8. Zauważono odczuwalnie brak młodzieży w Kościele i potrzebę ich angażowania. Uświadomienia, że są przyszłością Kościoła. Słuchania młodych, by ich uaktywnić i zachwycić Kościołem. Zaproponowano, by organizować spotkania dla młodych również w przestrzeni poza budynkiem kościoła.
9. Pojawiła się kwestia wspólnot. Wskazano, że w Kościele słucha się ludzi we wspólnotach, ale to jest opcja dla zaangażowanych. Jak wyjść szerzej? Wskazano na wartość budowania poczucia wspólnoty i łączenie ludzi przez inicjatywy tj. np. modlitwa za dzieci przygotowujące się do I Komunii Św., lub za Kapłanów. Stwierdzono, że kobiety są w Kościele słuchane.
10. Ponownie zauważono brak jasnej informacji o wspólnotach w naszej parafii.

w temacie: **ZABIERANIE GŁOSU**

1. Powraca motyw formacji tym razem ze wskazaniem na wartość rozumu i wiedzy. Zaznaczono, że potrzeba przygotowania wiernych do zabierania głosu i wyrażania opinii w Kościele.
2. Pojawił się głos o kontrolowaniu tego, co w imieniu Kościoła wypowiedane jest w mediach. Zauważono konieczność sprawdzania pochodzenia informacji. Zasugerowano, by zamiast słuchać pośredników sięgać do źródeł. Wiadomości podawane w mediach mają różne pochodzenie, a ich ilość może wprowadzać zamęt. Zaznaczono istotną rolę modlitwy. Wskazano też na wolną wolę i używanie rozumu przy podejmowaniu decyzji.
3. Ponownie pojawia się ważna rola rodziny w formacji dzieci. Wskazanie na lęk przed głoszeniem Ewangelii i upominaniem w rodzinie.
4. Wskazano ponownie na wspólnoty jako przestrzeń zabierania głosu w Kościele.
5. Powróciła rola świadectwa życia. Spójności tego co się mówi z tym co się głosi.
6. Pojawił się głos osoby, która twierdzi, że miała kiedyś objawienie i zwróciła uwagę na brak możliwości wypowiedzenia się i problem w porozumieniu się z Kapłanami.

w temacie: **CELEBROWANIE**

1. Pojawiła się troska o liturgię. Docenienie przez uczestników pieczołowitego odprawiania Mszy Św. przez Kapłana z dbałością o szczegóły i bez pośpiechu. Wskazywano na wartość wyciszenia i skupienia na Eucharystii.
2. Powrócił motyw formacji tym razem w kwestii nauki o Sakramentach oraz budowaniu świadomości, że Niedziela jest dniem szczególnym oraz rozumienia po co przychodzę do kościoła. Zwrócono uwagę na złe przyzwyczajenie spóźniania się na Mszę Św.
3. Zasygnalizowano potrzebę rozwijania pełniejszego uczestnictwa w liturgii. Wskazano na możliwość sprawowania różnych funkcji, ale równocześnie zauważono, że w pełniejszym uczestnictwie chodzi nie o funkcje, a o głębsze przeżycie Eucharystii.
4. Wskazano na dobrą tradycję rozdawania Komunii Świętej przy balaskach osobom kłęczącym.
5. Pojawiło się wspomnienie wartości nabożeństw tj. Godzinki do NMP.

w temacie: **WSPÓŁODPOWIEDZIALNI W MISJI KOŚCIOŁA**

1. Zgodna była myśl, że misją Kościoła jest zbawienie ludzi. Pojawiło się stanowisko, że ta misja nie jest oczywista dla młodych. Brak jest zrozumienia po co jest Kościół. Wyartykułowano pytanie jak dziś przygotowuje się młodych do bierzmowania? Zauważono, że świadectwo życia jest przesłanką do nawrócenia dla młodych. Pojawił się głos, by wskazywać młodym, iż zbawienie nie jest automatyczne, ale potrzeba współpracy człowieka. Stwierdzono, że przekaz wiary powinien być jasny i zrozumiały.

2. Zwrócono uwagę na trud pierwszych chrześcijan z szerzeniem Ewangelii, że to był ciężka praca. Zaznaczono, że mamy prawa w Kościele, ale mamy też obowiązki.
3. Pojawiło się stwierdzenie, że duchowość jest w Kościele za mało akcentowana i brak jest klarownego przekazu o misji Kościoła. Religia jest drogowskazem do zbawienia i potrzebna jest katechizacja dorosłych. Zwrócono uwagę, że dawniej podstawową katechizacją dzieci zajmowali się rodzice. To oni byli odpowiedzialni za ich wiarę. Dziś brak formacji w rodzinie, a rodzice nie mają wiedzy. Dzieci z kolei nie mają odzwierciedlenia w domu tego czego uczą się na religii. Jednocześnie zgłoszono stanowisko, iż zauważalny jest brak zainteresowania poszerzaniem wiedzy religijnej. Większość bardziej zainteresowana jest rozrywką niż pogłębianiem wiary. Wskazano też na wartość przedszkoli i szkół katolickich w poznawaniu wiary.
4. Zwrócono uwagę, że przeniesienie religii do szkoły uczyniło z katechezy przedmiot szkolny i powiązano to z odejściem ludzi od przestrzeni kościoła. Jednocześnie stwierdzono, że dziś przeniesienie religii z powrotem do kościoła nie zmieni sytuacji, bo nie ma już podstaw środowiskowych, które istniały 30 lat temu.
5. Podniesiono kwestię, że wiara jest łaską i o potrzebie uczestnictwa w życiu Kościoła i wspólnoty. Ponieważ anonimowość jest dziś przeszkodą w budowaniu relacji pojawiła się propozycja spotkań przy kawie po Mszy Św. niedzielne, gdzie można by rozmawiać ze sobą i Kapłanami na temat homilii i życia. Pojawił się też pomysł organizacji spotkań dla osób starszych i samotnych. Wskazano na wartość integracja parafian jako stały element życia i potrzebę odbudowy wspólnoty. Stwierdzono, że nie będzie realizacji wspólnej misji bez poznania się, spotkania, wymiany myśli. Takie relacje i rozmowy są budujące.

w temacie: **DIALOG W KOŚCIELE**

1. Zauważono, że modlitwa i nawrócenie są potrzebne do wzrastania w wierze. Jednocześnie istotna jest prosto przekazywana wiedza teologiczna, by każdy umiał się odnaleźć w rozmowie dotyczącej naszej wiary.
2. Powrócił głos o braku umiejętności mówienia i słuchania. Jedna z osób podzieliła się doświadczeniem z innej parafii, gdzie w przeszłości nie było możliwości dialogu, a sytuacja zmieniła się dopiero po wypowiedzeniu obaw w formie listu do Arcybiskupa.
3. Zasygnalizowano, że czasami dialog pomiędzy różnymi wspólnotami w parafii byłby wskazany, mimo różnicy charyzmatów.
4. Wspomniano dawne wydarzenia kulturalne organizowane przy klasztorze Karmelitów, po których była możliwość wspólnej rozmowy. Pojawiła się propozycja powstania jednej strony internetowej w archidiecezji, na którą parafie przesyłałyby informacje o organizowanych wydarzeniach. W ten sposób mogłyby one docierać do szerszego audytorium.

w temacie: **DIALOG W KOŚCIELE I SPOŁECZEŃSTWIE**

1. Pojawiło się pytanie o cel dialogu. Stwierdzono, że dialog jest punktem wyjścia do poznania się i wstępem do ewangelizacji. Jednocześnie należy pamiętać, aby w poszukiwaniu dialogu nie zatracić siebie. Wskazano, że w dialogu nie chodzi o uzgadnianie jakichś spraw, ale o samą rozmowę i wysłuchanie. Stwierdzono, że są środowiska zamknięte na dialog.
2. Ponownie wskazano na potrzebę modlitwy, wyciszenia emocji oraz wartość świadectwa własnego życia.
3. Zauważono, że formami dialogu Kościoła są np. listy Arcybiskupa do Kościoła Prawosławnego, do biskupów niemieckich. Formą dialogu z osobami bezdomnymi są działania charytatywne tj. prowadzone przez Siostry Elżbietanki w Poznaniu: rozmównica, fryzjer. Ważne jest, aby stwarzać przestrzeń do dialogu, miejsca tj. Kawiarenka.
4. Stwierdzono, że od polityków można się uczyć jak nie rozmawiać. W dialogu uczymy się też z tego, czego nie przyjmujemy od drugiej strony. Pojawiło się stwierdzenie, że jesteśmy poddawani manipulacji przez media i dobrze jest unikać takich bodźców i pamiętać, że mamy wolną wolę.

w temacie: **DIALOG MIĘDZYRELIGIJNY Z OSOBAMI, KTÓRE NIE UTOŻSAMIAJĄ SIĘ Z ŻADNĄ WSPÓLNOTĄ RELIGIJNĄ, Z OSOBAMI NIEWIERZĄCYMI oraz EKUMENIZM**

1. Sygnalizowano, że dialog z przedstawicielami innych wyznań w kwestiach wiary powinien prowadzić do powrotu do Kościoła katolickiego. Skoro w Kościele katolickim jest pełnia, to jest to naturalne. Pojawił się głos, że nie powinno to być przekonywaniem drugiej strony, ale wymianą myśli, która przybliży i rozjaśni.
2. Zauważono, że z innowiercami wiele rzeczy można robić wspólnie bez "toczenia wojen religijnych" np. w kwestiach charytatywnych. Ważne by być katolikiem oraz nie utracić swojej wiary i tożsamości szukając dialogu.
3. Pojawiło się też pytanie w jaki sposób można zapobiegać apostazji? Jak można spotkać te osoby? Stwierdzono, że ważny jest czas dla drugiego człowieka, otwartość, serdeczność, prowadzenie dialogu, a nie kłótni. Nie przekonywać, ale rozmawiać. Ktoś musi zacząć.

w temacie: **WŁADZA I UCZESTNICTWO**

1. Zwrócono uwagę na wartość konkretnego formułowanie potrzeb i planów w parafii zarówno w kwestiach duchowych jak i ekonomicznych. Zasygnalizowano brak udostępnionej informacji na temat składu osobowego Rady Duszpasterskiej i Rady Ekonomicznej. Pojawiła się propozycja by był on podany na stronie internetowej parafii.
2. Wyrażono chęć poznania informacji na temat działania Rady Duszpasterskiej i Ekonomicznej np. czym się zajmują, jakie decyzje zostały podjęte na spotkaniu, jakie są owoce poprzednich działań. Pojawiła się propozycja, aby ze spotkań sporządzane było sprawozdanie.
3. Zasugerowano prace zespołowe wspólnot parafialnych oraz zaproszenia każdego członka parafii, aby mógł przyjść i zaangażować się w jakieś dzieło. Zauważono, że gdy jest sygnalizowana potrzeba, to ludzie się angażują jak np. w kwestii

ekonomicznej – dach, w kwestiach duchowych np. modlitwa za dzieci pierwszokomunijne lub Kapłanów. Zauważo no, że posługiwanie w Kościele nie tylko odbywa się przy ołtarzu, ale jest to również np. sprzątanie i dbałość o bieliznę ołtarzową.

4. Poruszono kwestię modlitwy wstawienniczej i potrzebę przybliżenia tematu: co to jest, jakie sprawy poruszać na takiej modlitwie, czy potrzebna jest formacja do posługi.
5. Zwrócono uwagę na budowanie poczucia odpowiedzialności za Kościół. Angażować można się zarówno duchowo przez podjęcie modlitwy jak i materialnie np. przez bezpośrednie działanie.
6. Zwrócono uwagę, żeby się spotykać, rozmawiać i dawać świadectwo oraz modlić się za Kapłanów w parafii i Kościół. Nie tylko czytać Pismo Święte, ale też nim żyć.

w temacie: **ROZEZNAWANIE I PODEJMOWANIE DECYZJI**

1. Zgodzono się, że punktem wyjścia do rozeznawania jest pozostawanie w przestrzeni nauczania Kościoła. Stwierdzono, że nie rozeznaje się spraw, które z nauczaniem, są sprzeczne. Rozeznajemy jako wspólnota, ale zgodnie z nauką Kościoła i przy akceptacji Kościoła. Poruszono kwestię otwartości parafii na propozycje świeckich.
2. Wskazano, na ważną rolę modlitwy, ponieważ to na modlitwie proces rozeznawania postępuje. Istotne na tej drodze jest życie Panem Bogiem i Kościołem, bo chodzi tutaj o słuchanie Ducha Świętego i zastanawianie się nad wolą Bożą.
3. Wskazano przykład modlitwy małżeńskiej jako spotkania i przestrzeni procesu rozeznawania istotnych spraw rodzinnych. Zauważono, że spotkania pomiędzy wspólnotami mogą być w rozeznawaniu pomocne.

w temacie: **FORMOWANIE SIĘ W SYNODALNOŚCI**

1. Pojawił się niepokój wynikający z zapisu o otwartości na zamiany. Postawiono pytanie o charakter tych zmian, skoro doktryna jest jedna. Zaakcentowano potrzebę jasnego doprecyzowania obszaru, w którym Kościół powinien być otwarty na zmiany. W tym kontekście zauważono, że chodzi o otwartość na zmianę siebie, a nie o zmianę w liturgii. Jednocześnie pojawiło się głos o oczywistości takiej zmiany i kwestionowanie potrzeby obecnego Synodu. Zauważono potrzebę tłumaczenia czym jest synodalność.
2. Pojawił się mocny głos, że nie chcemy zmiany doktryny i jesteśmy za naszymi biskupami.
3. Wskazano na synodalność jako proces w parafiach. Można konstruktywnie działać na terenie własnej parafii. Rozwijać wspólne angażowanie się przez pomoc przy okazji prowadzonych dzieł tj. np. budowanie ołtarzy na Boże Ciało, dekorowanie kościoła na uroczystości.
4. Postawiono pytanie, dlaczego nie ma tęsknoty za Panem Bogiem u ludzi? Twierdzono, że trzeba rozbudzić w ludziach potrzebę szukania Boga, rozbudzić potrzebę religijności. Ważne jest własne nawrócenie, by tak żyć, aby inni chcieli mnie pytać o Boga. Sygnalizowano potrzebę okazywania radości. Wskazano, że istotne jest poczucie odpowiedzialności za Kościół. Jeśli Synod to rozbudzi, to wyniknie z tego dobro.
5. Wskazano na potrzebę rozwijania wspólnot. Zauważono problem uczestnictwa większej liczby osób we wspólnotach. Pojawiło się pytanie jak zachęcać do uczestnictwa? Zwrócono uwagę m. in. na różne możliwości czasowe osób.
6. Ponownie sygnalizowano potrzeba katechezy rodziców dzieci pierwszokomunijnych.
7. Powróciła kwestia przełamania anonimowości w parafii. Propozycje, które podano, to budowanie grup o wspólnych zainteresowaniach, dyskusje, spotkania. Pojawił się pomysł spotkań Kapłanów z parafianami przy herbacie np. jako odwiedziny duszpasterskie całoroczne, ponieważ jest potrzeba bardziej personalnego kontaktu z Pasterzami.
8. Powróciła istotna rola modlitwy. Propozycja, by np. w ogłoszeniach pod koniec Eucharystii przypomniano i proszono o modlitwę za Kapłanów.
9. Zakomunikowano jasne pragnienie, by spotkania grupy trwały, żeby nie utracić tego co zaczęło się budować. Nie wiadomo jaka miałyby być forma spotkań i tematy, jednak jest chęć kontynuacji, np. tzw. "Grupa synodalna CD".

Część III. CHARAKTERYSTYKA GRUPY

W większość, członkowie różnych wspólnot, zainteresowani sprawami Kościoła, zaangażowani, odważnie wypowiadający się. Osoby bezżenne i w małżeństwie. Kobiety i mężczyźni w średnim i starszym wieku. Pojawiła się osoba nieznana, ale przedstawiająca się jako członek Kościoła. Gościliśmy też osoby z innych parafii. Pojawiła się dwa razy osoba, twierdząca, że miała kiedyś objawienia. W sumie utworzyły się 4 grupy, a dodatkowo przy ostatnim temacie połączono uczestników tworząc grupę 5. W czasie od 13.01. do 24.03. odbyło się ~~42~~ 11 spotkań. Dwie grupy odbyły po kilka sesji. Dwie spotkały się tylko raz. Zdarzyło się, że osoba po pierwszym spotkaniu na kolejne dołączyła do nowej grupy. Najlicniejszy zespół liczył 10 osób wraz z prowadzącymi. Najmniej liczny rozpoczął spotkanie w 4 osoby. Dwukrotnie zdarzyło się, że ktoś wyszedł w trakcie spotkania. Na kolejnych sesjach tej samej grupy liczba uczestników była zmienna.

Poznań, 15.04.2022 r.